

Cum pot să scap de
VINOVĂȚIE?

R.C. Sproul

ÎNTREBĂRI
CRUCIALE

NR. | 9

Cum pot să scap de vinovăție?

ÎNTREBĂRI
CRUCIALE
NR. | 9

Cum pot să scap de
VINOVĂȚIE?

R.C. Sproul

CUM POT SĂ SCAP DE VINOVĂȚIE?

R.C. Sproul

© 2018 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiune.

Copyright © 2011 by R. C. Sproul.

Publicată în original sub titlul *What Can I Do With My Guilt?*.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Design copertă: Gearbox Studios,
Asociația MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul unde acestea sunt stocate în original.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Vinovăția și sentimentul de vinovăție	7
Capitolul 2. Tratând vinovăția	25
Capitolul 3. Vindecarea-iertarea	37
Despre autor	55

Capitolul 1

VINOVĂȚIA ȘI SENTIMENTUL DE VINOVĂȚIE

De-a lungul carierei mele de profesor de seminar teologic, mi s-a cerut deseori să predau cursuri pe tema apologeticii creștine. Termenul *apologetică* provine din cuvântul grecesc *apologia*, care are sensul de „a da un răspuns”. Astfel, disciplina apologeticii nu se ocupă cu a găsi scuze pentru faptul că suntem creștini, așa cum ar putea să sugereze termenul respectiv. Dimpotrivă, scopul ei este de a apăra pretențiile de adevăr ale creștinismului într-un mod rațional și intelectual, și de a răspunde obiecțiilor pe care oamenii le ridică față de credință. Acest lucru poate fi o aventură filozofică foarte abstractă.

Atunci când mă implic în chestiuni legate de apologetică, adesea intru în conversație cu oameni care nu sunt creștini. Unii dintre ei sunt indiferenți, în timp ce alții sunt în mod deschis împotriviți creștinismului. Din acest motiv, când port aceste discuții, adesea mă confrunt cu întrebări legate de diferitele pretenții legate de adevăr. Eu cred că, așa cum obișnuia Francisc Schaeffer să spună, responsabilitatea creștinului este aceea de a

oferi răspunsuri oneste unor întrebări oneste, atât cât îi stă în putință, și astfel îmi dau și eu toate silințele în această privință.

Totuși, mai devreme sau mai târziu, în particular în discuțiile avute cu scepticii sau cu oamenii care sunt, filozofic vorbind, împotriviți creștinismului, eu mă opresc din încercările mele de a oferi răspunsuri și ridic la rândul meu o întrebare care sună cam așa: „Am discutat lucrurile abstracte, argumentele raționale în favoarea existenței lui Dumnezeu și așa mai departe. Hai să punem deoparte aceste lucruri pentru o clipă, și să te întreb acest lucru: ce faci cu vinovăția ta?”

Această întrebare provoacă adesea o turnură dramatică în discuțiile respective. Ea se atinge de un lucru care este visceral pentru mulți oameni, ceva ce îi afectează la nivel existențial, așa încât discuția trece dincolo de tărâmul abstract. În majoritatea situațiilor, persoana cu care vorbesc nu devine mândioasă când pun această întrebare. Uneori, ea va spune că nu se simte vinovată cu nimic și că vinovăția este pur și simplu un termen inventat de oamenii religioși. Totuși, în mod uzual, persoana respectivă tratează cu seriozitate întrebarea și încearcă să explice cum tratează vinovăția în propria viață. Eu cred că aceasta este doada că fiecare ființă omenească cunoaște ce este vinovăția. Într-un moment sau altul din viața lui, fiecare om trebuie să trateze sentimentul de vinovăție într-un fel sau altul.

VINOVĂȚIA: O REALITATE OBIECTIVĂ

Ce este vinovăția? În primul rând, trebuie să spunem că vinovăția nu este o chestiune subiectivă, ci una obiectivă, întrucât ea corespunde unui standard sau unei realități obiective. Acest lucru mă conduce la cea mai simplă definiție a vinovăției

pe care o pot formula: vinovăția este acel lucru pe care o persoană îl capătă când încalcă o lege.

Noi înțelegem acest concept din felul în care funcționează justiția. Dacă cineva încalcă o lege, un act care a fost adoptat de către guvern, și dacă este acuzat că a încălcat legea, acel om trebuie să se înfățișeze la tribunal. Persoana respectivă poate afirma că este nevinovată, caz în care are dreptul la un proces just, în majoritatea situațiilor fiind vorba de un proces cu judecător și jurați. Într-un astfel de proces, se aduc dovezi și mărturiile se fac auzite. La sfârșitul procesului, membrii juriului ajung la un verdict. Ei hotărăsc dacă, potrivit judecății lor, persoana în cauză este vinovată de încălcarea legii, de acea infracțiune pentru care a fost adusă la tribunal.

Există o gamă variată de procese, de tipuri de argumente folosite și de tipuri de probe utilizate la proces. În urmă cu câțiva ani, se părea că America întreagă fusese tulburată de cele două procese ale lui O. J. Simpson, un proces fiind penal, iar celălalt civil, procese care au folosit diferite reguli pentru evaluarea dovezilor, diferite căi de a ajunge la un verdict, și așa mai departe. Totuși, indiferent de modalitatea de judecată, întrebarea cheie este aceasta: Este persoana respectivă vinovată? Cu alte cuvinte, a înfăptuit suspectul acea infracțiune? A încălcat el legea cu adevărat?

Legile fac parte din realitatea lumii noastre, o realitate de care nu putem scăpa. Există reguli pe care ni le impun părinții. Există apoi reguli impuse de profesori sau de către patroni. Există legi adoptate de către guvernele și administrațiile locale și federale. Noi toți ne supunem regulilor și legilor. Evident, am putea să nu fim de acord cu unele dintre aceste legi sau chiar cu

ideea de legi în general. Se poate chiar să nu fi avut oportunitatea de a vota în ce privește anumite legi de care ni se cere supunere. Totuși, aceste legi există. Nu le putem ignora. Când vorbim despre vinovăție, vorbim de încălcarea sau violarea acestor reguli sau legi.

Perspectiva biblică este aceea că Dumnezeu este Dătătorul suprem al Legii și că El socotește fiecare persoană vie drept responsabilă pentru conformarea față de poruncile Lui. Da, Dumnezeu are reguli și legi. Oamenii mi-au spus în repetate rânduri că ei credeau că religia creștină n-are de-a face cu reguli și standarde, ci cu dragostea. Acest lucru pur și simplu nu este adevărat. Da, creștinismul are de-a face cu dragostea, dar asta se datorează faptului că dragostea este una dintre regulile Lui – Dumnezeu ne poruncește să-L iubim pe El și să ne iubim unii pe alții. Creștinismul nu este format pur și simplu din reguli și legi, ci din reguli și legi hotărâte de Dumnezeu și care au fost o realitate a vieții încă din ziua creației. Așadar, dacă definim vinovăția ca acel lucru pe care o persoană și-l atrage atunci când încalcă o lege, atunci noi căpătăm vinovăția supremă când încalcăm Legea lui Dumnezeu. Acest lucru se petrece întrucât Legea Lui este perfectă. Ea nu este niciodată arbitrară, și nu reflectă interesele partizane ale unui anumit grup de oameni, ci ea reflectă caracterul perfect, sfânt și neprihănit al lui Dumnezeu Însuși.

Evident, dacă Dumnezeu n-ar exista, atunci nu trebuie să ne necăjim cu privire la încălcarea regulilor Lui, pentru că El n-ar avea niciun fel de reguli. Totuși, noi trebuie să ne confruntăm și cu regulile conducătorilor care au o autoritate inferioară. Eu cred că noi toți am încălcat Legea lui Dumnezeu, și chiar dacă n-am fi încălcat-o, totuși cu siguranță că am încălcat legile oamenilor. Așadar, toți am experimentat situația obiectivă a încălcării unei legi.

Să presupunem că o persoană comite crimă cu premeditare. Acel om plănuiește în mod intenționat să ia viața unei alte persoane, apoi își pune în aplicare acest plan. Majoritatea vastă a oamenilor ce trăiesc în această lume sunt de acord faptul că uciderea este un lucru rău, că orice fel de crimă este un lucru greșit. Chiar și în această epocă a relativismului, când mulți oameni spun că nu există valori morale absolute, omul va fugi cât de departe este posibil de atașamentul său față de relativism dacă cineva se apropie de el cu un cuțit și amenință că îl va ucide. El va spune în mod cert: „Este greșit, și dacă mă vei ucide, vei fi vinovat”. Și are dreptate. Într-un fel, noi toți înțelegem că există anumite lucruri care sunt în mod inerent greșite și că, dacă facem acele lucruri, ne vom atrage vinovăție.

SENTIMENTUL DE VINOVĂȚIE: UN RĂSPUNS SUBIECTIV

Când îi întreb pe oameni, „Ce faci cu vinovăția ta?”, un lucru interesant își face loc. Eu nu întreb acea persoană ce o să facă ea cu *sentimentul* de vinovăție. Întrebarea mea are de-a face cu vinovăția. Aproape fiecare persoană căreia îi pun această întrebare are tendința să răspundă făcând referire la sentimentul personal de vinovăție. Într-un astfel de moment, eu pun o pauză discuției, pentru a face distincția atentă între vinovăție și sentimentele de vinovăție. Chiar dacă cele două sunt apropiate, nu sunt unul și același lucru. Deosebirea de bază dintre cele două este ca deosebirea dintre obiectivitate și subiectivitate.

Haideți să ne gândim pentru o clipă la sentimente. Sentimentele sunt acele lucruri pe care ființele le experimentează. Potrivit cu ceea ce cunoaștem, stâncile, de exemplu, nu experimentează sentimente personale. Ele sunt obiecte reci, lipsite de

viață. De aceea, dacă cineva aruncă o piatră și mă lovește în cap, persoana care a aruncat piatra ar putea să experimenteze vinovăție sau nu, dar eu pot concluziona fără să greșesc că piatra nu suferă nici un fel de traumă de ordin psihologic. Piatra este instrumentul folosit în acel act specific de violență, dar ea nu are sentimente. Însă oamenii sunt diferiți. Oamenii sunt ființe. Ei au minte și voință. Fiecare persoană este caracterizată de sentimente. Așadar, când vorbim despre sentimentele de vinovăție, vorbim despre ceva ce este personal și subiectiv.

Vinovăția lipsită de sentimente de vinovăție. Când căutăm să observăm diferențele dintre vinovăție și sentimentul de vinovăție, este important să ne amintim că sentimentele noastre nu au întotdeauna o corespondență perfectă în statutul nostru în fața legii. Cred că analiza câtorva exemple ne va ajuta să vedem clar acest lucru.

În limba engleză avem o expresie pe care o folosim pentru a-i caracteriza pe cei care nu pot fi convinși cu niciun chip să nu parcheze în locurile unde parcarea este interzisă. Acești oameni primesc amenzi pentru parcări ilegale, iar ei pur și simplu le aruncă la cutia de gunoi, ori primesc citații la tribunal, și le ignoră cu nepăsare. Pe acești oameni îi denumim *ilegaliști*. Ei par să fie în măsură să-și repete obiceiul de a încălca zonele cu interdicții de parcare, fără a experimenta vreun sentiment personal de regret.

Ducând această idee la un nivel mai înalt, în studiul psihologiei există o categorie de oameni care sunt denumiți *psihopați* sau *sociopați*. Elementul comun al acestor doi termeni este sufixul *pați*, care provine din termenul grecesc *pathos*, și care are sensul de „suferință, sentiment, emoție”. Un psihopat sau un sociopat

este o persoană care poate avea un comportament antisocial, poate merge până la o crimă odioasă, fără a experimenta vreun sentiment de remușcare. Uneori se spune despre un om că este un mincinos psihopat. Asta înseamnă că persoana aceea nu doar că minte în mod obișnuit și consecvent, ci o face fără a suferi vreo muștrare a conștiinței.

Când oamenii comit crime teribile fără a se simți vinovați, sentimentele lor nu sunt proporționale vinovăției reale care le aparține. Astfel, este posibil ca oamenii să aibă vinovăție fără să simtă acea vinovăție, sau cel puțin fără a avea sentimente proporționale de vinovăție. Lipsa sentimentelor de vinovăție nu indică întotdeauna lipsa vinovăției.

Imaginați-vă că cineva este arestat pentru o crimă foarte gravă, iar avocatul acuzării deține înregistrări audio și video ale persoanei care își declară în avans ostilitatea față de victimă și intenția sa fermă de a ucide acea persoană. De asemenea, există înregistrarea video a crimei înfăptuită, dovada ADN, și chiar arma crimei. Totuși, persoana aceea merge înaintea tribunalului și, când judecătorul întreabă, „Cum pledezi?”, el spune, „Sunt nevinovat”. Apoi el alege să se apere singur mai degrabă decât să își folosească un avocat. El stă înaintea judecătorului și își formulează apărarea spunând: „Sunt nevinovat pentru că nu mă simt vinovat. Nu contează toate aceste dovezi obiective. Mărturia mea subiectivă stabilește nevinovăția mea. Nu pot fi vinovat, pentru că nu mă simt vinovat”. Cât de departe crezi că poate merge apărarea de acest fel într-un tribunal secular? Faptul că o persoană spune că nu este vinovată pentru că nu se simte vinovată nu este o dovadă a nevinovăției sale, întrucât simplul fapt că o persoană nu are sentimente de vinovăție nu spune absolut nimic despre încălcarea reală sau nu a legii de către ea, cu privire la crima respectivă.

Este posibil ca oamenii să nu simtă vinovăție nici în ceea ce privește relația lor cu Dumnezeu. În capitolul 3 din cartea Ieremia, profetul vorbește despre infidelitatea poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament. După cum este cazul adesea în Biblie, lipsa de credincioșie a Israelului este descrisă prin metafora *curviei* – poporul Israel fiind văzut ca o curvă care s-a alipit de zeitățile păgâne. Iată ce scrie prorocul Ieremia:

„Când se desparte un bărbat de nevastă-sa, pe care o părăsește, și ea ajunge nevasta altuia, se mai întoarce bărbatul acesta la ea? N-ar fi chiar și țara aceea spurcată? Și tu, ai curvit cu mulți ibovnici, și să te întorci iarăși la Mine? zice Domnul.” „Ridică-ți ochii spre înălțimi, și privește: unde n-ai curvit? Te țineai la drumuri, ca Arabul în pustie, și ai spurcat țara prin curviile tale și cu răutatea ta! Măcar că ploile au fost oprite, și ploaia de primăvară a lipsit, totuși tu ți-ai păstrat fruntea de curvă, și n-ai vrut să ai rușine!” (3:1-3)

Imaginile folosite de Ieremia sunt destul de zdrobitoare. Fiind vocea lui Dumnezeu care pronunța judecata împotriva Israelului, el acuză acest popor de comiterea curviei prin idolatrie și descrie Israelul ca având imaginea unei curve. Care este ideea din spatele acestei asemănări? Ieremia spune că Israelul uitase să roșească. Acest popor practicase atât de mult infidelitatea și ea ajunsese un obicei, așa încât și-au pierdut orice simțământ de rușine sau musturarea conștiinței.

Pasajele scripturale asemănătoare acesteia arată clar că adesea există o distanță mare între vinovăția obiectivă și experimentarea sentimentelor de vinovăție care decurg din aceasta. În Scriptură ni se spune că este posibil ca oamenii, ca urmare a păcatelor repetate, să-și piardă capacitatea de a experimenta rușine. Biblia vorbește frecvent despre inimile împietrite, care fac

ca o persoană să nu mai simtă remușcare datorită nelegiurii personale. Este un lucru periculos să ne bazăm totalmente pe sentimentele de vinovăție, gândindu-ne că ele ne vor revela realitatea vinovăției noastre obiective, pentru că putem stinge astfel săgețile conștiinței.

Sentimente de vinovăție fără vinovăție. Pe de altă parte, există oameni care sunt răniți de tot felul de sentimente de vinovăție față de lucruri pe care nu le-au făcut. Obiectiv vorbind, ei nu au încălcat niciun fel de lege, dar, datorită unor aberații mentale sau a altor cauze, ei se simt vinovați. Ei se simt de parcă ar fi încălcat una sau mai multe legi.

Este posibil chiar ca oamenii să se simtă vinovați de lucruri care, în ele însele, nu sunt păcătoase. De exemplu, să presupunem că ai crescut într-o familie creștină parte dintr-o subcultură creștină care promovează ideea că un anumit comportament este rău. Părinții tăi, profesorii și orice persoană care are autoritate în biserică îți trâmbițează faptul că creștinilor nu li se permite să facă anumite lucruri. În anumite cazuri, aceste reguli nu se găsesc în Scriptură. Ele fac parte din ceea ce noi denumim *legalism*, adică acel sistem care impune reguli acolo unde Dumnezeu i-a lăsat pe oameni să acționeze liber. Indiferent dacă acele lucruri sunt cu adevărat păcătoase sau nu, tu ai fost învățat că anumite acțiuni sunt împotriva Legii lui Dumnezeu, așa că, dacă faci acele lucruri, te vei alege cu un sentiment puternic de vinovăție. Pe scurt, experimentezi sentimente de vinovăție, chiar dacă faptele pe care le-ai făcut ar putea să nu se afle sub judecata lui Dumnezeu.

Un exemplu răspândit al unei astfel de situații privește consumul de băuturi alcoolice. Mulți oameni au primit învățătura care spune că orice fel de consum de băuturi alcoolice este

păcătos. Eu nu cred că Biblia ne învață asta. Sunt convins că voi avea parte de scrisori și telefoane de la oameni care nu sunt de acord cu mine, care au fost învățați în bisericile sau familiile lor că vinul despre care Biblia vorbește constă din simplul suc nefermentat de struguri, sau must. Totuși, în Israelul din vechime, sărbătorile religioase care erau instituite de Dumnezeu, și în mod deosebit Paștele, foloseau vin adevărat. Acel vin era o băutură care avea capacitatea, dacă era abuzată sau folosită în exces, să-i îmbete pe oameni. În Israelul din Vechiul Testament, beția era o problemă, iar Dumnezeu a vorbit împotriva beției și a considerat-o un păcat serios. Totuși, problema de atunci era beția, nu băutura.

În mod asemănător, Noul Testament arată clar că beția este un păcat. Cu toate acestea, la nunta din Cana Isus a făcut vin adevărat din apă (Ioan 2). *Oinos* este termenul grecesc tradus prin „vin”, și are sensul de rodul fermentat al viței de vie. Un astfel de vin era folosit pentru scopuri religioase, pentru doze zilnice în dietă și în circumstanțele sărbătorilor. Biblia vorbește despre vinul care înveselește inima (Psalmul 104:15). Când Isus a înființat Cina Domnului, El a binecuvântat vin adevărat. Isus a celebrat Paștele cu ucenicii Săi când a instituit Cina Domnului, iar la acea celebrare a Paștelui a fost folosit vin.

Învățătura larg răspândită împotriva consumului de băuturi alcoolice și-a făcut apariția ca urmare a prohibiției și a mișcării abstenenței din Statele Unite. Ea nu are nicio temelie în lexicografia limbilor antice. Cu toate acestea, mulți dintre cei care sunt expuși acestei învățături și apoi consumă alcool, ajung să trăiască sentimente de vinovăție, chiar dacă n-au comis niciun păcat.

În același timp, Biblia spune că orice lucru care nu vine din încredințare este păcat (Romani 14:23). Dați-mi voie să ilustrez acest concept. Am un prieten căruiia îi plăcea să joace tenis de masă. Biblia nu spune nimic legat de acest joc. Tenisul de masă nu era nici măcar inventat la momentul când Biblia a fost scrisă, și cred că putem concluziona foarte repede că nu există niciun rău intrinsec în a ne implica într-o activitate recreativă precum tenisul de masă. Totuși, chiar și această activitate simplă poate să devină o ocazie de a păcătui. Prietenul meu era un creștin zelos cu responsabilități serioase la slujba lui, dar el a devenit atât de prins de pasiunea lui pentru tenisul de masă, încât a început să-și neglijeze slujba, familia și celelalte responsabilități. Ajunsesese dependent de jocul de tenis de masă. Așadar, pentru el, tenisul de masă a devenit o chestiune morală, nu pentru că acest sport este rău în sine, ci pentru că această activitate devenise o ocazie de a păcătui și de a trata viața personală în mod iresponsabil. Așadar, acest creștin a început să aibă lupte cu pasiunea lui pentru tenisul de masă.

În mod asemănător, dacă crezi că a consuma o gură de vin este păcat, atunci consumul acestuia este păcat pentru tine. După părerea mea, păcatul nu stă în consumul vinului, pentru că, dacă a gusta din vin este păcat, atunci Isus trebuie să fi fost păcătos, și astfel nu s-ar mai califica să fie Mântuitorul fără păcat al poporului Său. El ar fi Mielul pătat nu Mielul *fără* pată (1 Petru 1:19). Dar principiul este că ceea ce faci fără încredințare este păcat, și dacă faci ceva despre care crezi că este greșit, atunci păcatul pe care l-ai comis constă în a acționa împotriva conștiinței tale. Ai făcut ceva știind că încalci conștiința, și a face ceva despre care crezi că este greșit, chiar dacă acel lucru nu este altfel greșit, este greșit.

Având aceste exemple, sper că poți vedea de ce este foarte important pentru noi să căpătăm o înțelegere clară a relației dintre vinovăție și sentimentele de vinovăție. Prezența vinovăției nu indică în mod automat prezența vinovăției obiective cu privire la o anumită acțiune, dar poate reprezenta prezența vinovăției de a acționa împotriva propriei conștiințe. Esența este că, oridecâteori experimentăm sentimente de vinovăție, trebuie să facem un pas înapoi și să ne punem următoarea întrebare pe cât de onest este posibil: „Am încălcat eu Legea lui Dumnezeu?”

Oridecâteori facem confuzie între vinovăție și sentimentul de vinovăție, ne expunem unei mulțimi de probleme. De exemplu, oamenii se pot folosi de sensibilitatea noastră față de anumite modele de comportament și pot încerca să ne impună sentimente de vinovăție care nu sunt potrivite cu acțiunile noastre. Una dintre cele mai ușoare căi de a-i manipula pe oameni este aceea de a arunca asupra lor un fel de vinovăție într-un efort de a-i rușina sau tulbura până în punctul în care fac ceea ce noi ne dorim. Există oameni care au devenit maeștri în manipularea altora folosindu-se de sentimentele de vinovăție. Procesul de manipulare prin intermediul sentimentelor de vinovăție poate fi foarte distructiv și devastator în relațiile dintre oameni.

Dar aceasta este o problemă mărunță când este comparată cu cealaltă fațetă a monedei. Putem să devenim profesioniști în a reduce la tăcere sentimentul vinovăției reale. Noi trăim într-o societate care ne învață că sentimentele de vinovăție sunt inerent distructive, pentru că ele subminează sentimentul personal al aprecierii de sine. Chiar și în domeniul psihologiei, ni se spune că există ceva greșit în a le spune oamenilor că purtarea lor este păcătoasă. Karl Menninger a scris în urmă cu câțiva ani o carte intitulată *Whatever Became of Sin?* (*Ce s-a ales de păcat?*) Ideea

esențială a lui era că noi nu trebuie să spunem vreunui om că acțiunile lui sunt greșite, întrucât am putea să-l facem să se simtă vinovat și, dacă se simte vinovat, poate suferi tulburări psihologice.

REALITATEA VINOVĂȚIEI NOASTRE

Aș dori să mă întorc acum la întrebarea pe care o folosesc în discuțiile apologetice: „Ce faci cu vinovăția ta?” Un avocat iscusit ar recunoaște că există o problemă legată de această întrebare. Problema este că încă n-am stabilit că ar exista vreo vinovăție. Întrebarea mea pleacă de la presupunerea că persoana are o vinovăție pe care trebuie să o rezolve.

Această întrebare este asemănătoare unei alte întrebări, precum: „Te-ai oprit din a-ți lovi soția?” Dacă acel bărbat răspunde afirmativ, el admite că a existat o vreme când și-a bătut soția, iar dacă răspunde negativ, admite că continuă să-și bată soția în prezent. Indiferent cum ar răspunde la întrebare, omul respectiv ar admite un fel de vinovăție. Întrebarea pare formulată într-o manieră nepotrivită.

Așadar, dacă, fără a te cunoaște, te-aș întreba, „Ce faci cu vinovăția ta?”, ai avea orice drept să-mi răspunzi în felul următor: „Ce vinovăție? Tu pleci de la prezumția că sunt vinovat de ceva”. Acest lucru este adevărat, dar eu pot face prezumția pe baza perspectivei mele teologice și biblice. Acesta este motivul pentru care, atunci când formulez această întrebare, eu nu dezbat dacă există sau nu vinovăție. Eu pot presupune că oamenii înțeleg realitatea vinovăției.

În Romani 3, apostolul Pavel explică detaliat căderea în păcat a rasei omenești. El scrie următoarele: „Știm însă că tot ce

spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și prorocii – și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:19–23). Aici, Scriptura ne învață fără ambiguitate nu doar realitatea vinovăției omenești, ci și universalitatea ei. Dumnezeu a declarat că întreaga lume și fiecare persoană este vinovată de încălcarea Legii Sale.

Ați putea spune că forțez din nou întrebarea pur și simplu prin a afirma universalitatea păcatului lecturând un pasaj din Noul Testament. Totuși, universalitatea vinovăției omului nu vine doar din mărturia Scripturii. Ea este parte și din folclorul și înțelepciunea populară a multor societăți. În termeni tehnici, această idee este cunoscută prin expresia *jus gentium*, „legea popoarelor”, care este mărturia universală a oamenilor, nu doar a celor care citesc Biblia, care sunt dedicați unei anumite religii, în ceea ce privește universalitatea vinovăției.

Ți-ai spus vreodată, „nimeni nu-i perfect”? Ești de acord cu această afirmare a vinovăției universale? Câți dintre oamenii pe care îi cunoști au pretenția că sunt cu adevărat perfecți? Eu n-am întâlnit niciodată o persoană din afara bisericii creștine care să fi spus că este perfect. Am întâlnit oameni din interiorul bisericii care au pretins că au ajuns la perfecțiune și că trăiesc într-o stare perfectă. Eu cred că ei erau amăgiți să creadă asta, dar n-aș putea să spun că n-am întâlnit niciodată o persoană care

să fi afirmat că a ajuns în prezent la perfecțiune. Totuși, chiar și astfel de oameni admit imperfecțiunile lor din trecut, și mai am încă de trăit până să întâlnesc o persoană care să mă privească în ochi și să-mi spună: „n-am făcut niciodată ceva greșit toată viața mea”.

Există oameni care își închipuie acest lucru, și va trebui să le acord o atenție specială, dar vreau să tai aici nodul gordian și să le vorbesc celor care nu sunt în acea situație, pentru că ei formează majoritatea covârșitoare a populației. Ei știu că au încălcat Legea lui Dumnezeu. Pavel spune din nou: „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Cuvântul *păcat* din Noul Testament este prezent în limba greacă sub termenul *harmartia*, care are sensul literal de „a rata ținta”. El a fost împrumutat din sportul arcașilor. Arcașii din antichitate se antrenau asemenea celor din zilele noastre, iar țintele aveau anumite segmente concentrice și buline în centru, așa încât arcașul își încorda arcul și încerca să atingă un anumit nivel de acuratețe țintind săgeata către bulina din centru. *Harmartia* era termenul folosit în antichitate când arcașul rata bulina și astfel nu obținea scorul maxim. Atunci când discutăm de categorii teologice ale Noului Testament, noi nu vorbim despre săgeți și ținte, ci vorbim despre viață. Vorbim despre atingerea standardului perfecțiunii definit prin Legea lui Dumnezeu, iar Scripturile spun că nimeni n-a reușit să atingă această țintă. Toți oamenii au ratat standardul neprihănirii, standardul comportamentului moral care a fost stabilit de către Dumnezeu Însuși. Întrucât situația este aceasta, orice om ce trăiește în această lume este vinovat înaintea lui Dumnezeu.

De aceea, pot să o iau pe scurtătură într-o conversație normală și să pun întrebarea aceasta: „Ce faci cu vinovăția ta?” Aici

nu vorbesc despre vinovăția acelei persoane înaintea unui educator, înaintea unui ofițer de poliție sau înaintea unui tribunal omenesc. Vorbesc despre vinovăția omului înaintea lui Dumnezeu. Cel mai frecvent răspuns față de această întrebare este următorul: „Nu mă preocupă în realitate atât de mult, pentru că treaba lui Dumnezeu este să ierte greșelile noastre”. Speranța acestor oameni ține de faptul că, întrucât toți oamenii se află în aceeași barcă, Creatorul bărcii și Căpitanul acesteia nu va fi deloc deranjat să mai existe o persoană de acest fel în barcă. Dacă nimeni nu este perfect, atunci pare evident că Dumnezeu va trebui să ne accepte ca atare. El va trebui să facă ceea ce facem noi – anume să ajusteze standardul ducându-l ceva mai jos, așa încât să ne putem întâlni într-un punct de compromis.

Într-un sens, cei care dau acest răspuns știu că au ratat ținta cu săgețile lor, așa că, în loc să se depărteze mai mult de țintă, ei încep să se apropie tot mai mult de ea pentru că își închipuie că, în felul acesta, vor reuși să lovească ținta. Totuși, una este să îți îmbunătățești vederea pentru a îmbunătăți țintirea sau să reduci distanța față de țintă, și cu totul altceva este să-l ceri lui Dumnezeu să-și dilueze caracterul. Amintiți-vă că Legea lui Dumnezeu izvorăște din caracterul Lui, iar poruncile Lui sunt neprihănite pentru că El este neprihănit. El nu-și va ajusta Legea care reflectă perfecțiunea Lui, pentru ca, în felul acesta, eu și tu să ne putem apropia de El. De aceea, atâta vreme cât El nu-și schimbă Legea, noi rămânem vinovați înaintea acesteia.

Din studiul psihologiei, noi știm că probabil nu există nimic mai paralizant pentru om cum este vinovăția și sentimentele neclare de vinovăție. Astfel de sentimente îi paralizează pe oameni. Iată de ce, când suntem confrunțați cu sentimentele de vinovăție, trebuie să facem ceva. Din nefericire, noi încercăm mult

prea des să tratăm vinovăția noastră și sentimentele de vinovăție prin metode omenești. În capitolul următor vreau să analizăm aceste metode înainte de a ne îndrepta către soluția lui Dumnezeu pentru vinovăție și sentimentele de vinovăție, pe care o voi prezenta în capitolul final.

Capitolul 2

TRATÂND VINOVĂȚIA

Când eram elev în școala primară, învățătorii mei aveau reguli. Una dintre aceste reguli spunea că nu aveam voie să mestecăm gumă în sala de clasă. O altă regulă era că nu ni se permitea să vorbim între noi în decursul lecției. Când încălcam aceste reguli și eram prinși, trebuia să suportăm diferite forme de pedeapsă, de la a fi nevoiți să stăm pe holul clasei până la a rămâne după orele de școală pentru a scrie compuneri. Uneori, un elev trebuia să scrie de 100 de ori pe tabla din fața clasei că „nu va mai mesteca gumă în timpul orei”.

Dacă infrațiunea era mai gravă, studentul era trimis în biroul directorului, și avea de trecut printr-o experiență formidabilă. Prima dată când un elev a fost trimis acolo a primit o chelfăneală din partea directorului și o pedeapsă minoră, precum a rămâne o oră după școală. În plus, trebuia să îi fie scris numele pe o paletă mare din lemn. Dacă acel elev ajungea din nou la director, acesta îl întreba: „Cum te numești?”, și dacă găsea numele celui elev scris pe paletă, aceasta era aplicată apoi pe o anumită parte a corpului elevului. Așadar, din școala elementară exista un sistem simplu de infrațiuni și pedepse, un

sistem care prevedea pedepse crescânde pe măsura gravității infracțiunii.

Sistemul obișnuit de justiție presupune mai multe niveluri ale pedepsei care sunt impuse pentru încălcarea legilor, de la o simplă amendă până la pedeapsa cu moartea. O formă comună a pedepsei este încarcerarea, sau întemnițarea. Este interesant că, atunci când o persoană este dovedită vinovată de o infracțiune și trimisă la închisoare, la eliberare i se spune că „și-a plătit datoria față de societate”. Această afirmație simplă surprinde ideea că conceptele infracțiunii și pedepsei sunt înțelese în limbajul metaforic al economiștilor, sub formă de datorie. O datorie este ceva ce este datorat și poate fi plătit.

Atunci când ne lovim de întrebarea legată de ce anume putem face cu vinovăția noastră, cel puțin la nivel omenesc, de fapt ne întrebăm cum putem să compensăm sau scăpăm de această vinovăție. Vrem să știm ce putem face ca să readucem balanța judecății în plan perfect orizontal. În anumite cazuri, noi putem face repararea daunelor provocate, sau putem suporta anumite măsuri punitive. Dar cum rămâne cu vinovăția înaintea lui Dumnezeu? Există câteva modalități subtile prin care noi încercăm să tratăm realitatea obiectivă a acestei vinovății.

RESPINGEREA VINOVĂȚIEI NOASTRE

Unul dintre lucrurile pe care noi le facem pentru a scăpa de această vinovăție este să negăm existența ei. Acesta este cel mai răspândit răspuns al ființelor omenești în fața conștientizării deranjante a faptului că au încălcat Legea lui Dumnezeu. Încercăm să negăm existența ei în alți oameni și facem acest lucru și cu privire la noi înșine.

Dar cum se manifestă această negare? Atunci când vor să scape de vinovăția lor înaintea lui Dumnezeu, unii oameni spun ceva de genul: „Eu nu cred în Dumnezeu, nu cred în Legea Lui și, implicit, nu cred că am vreo vinovăție înaintea lui Dumnezeu”. Evident, faptul că un om nu crede în existența lui Dumnezeu nu înseamnă că El nu există. Refuzul de a crede în Legea Lui nu înseamnă că nu există o astfel de lege. În mod asemănător, faptul că unui om nu-i pasă de atitudinea lui Dumnezeu față de vinovăția păcatului acelui om nu face ca vinovăția să dispară de la sine. Scriptura ne învață că Dumnezeu a declarat Legea Lui cu claritate, nu prin a o prezenta pe panouri publicitare sau la televiziunea națională, ci prin a lăsa o prezentare a Legii Sale morale în Biblie.

Oamenii răspund adesea la această afirmație prin a spune: „Eu n-am citit niciodată Biblia, așa că nu pot fi socotit responsabil pentru Legea lui Dumnezeu care este scrisă în Biblie”. Totuși, Scriptura spune că Dumnezeu a revelat Legea Sa morală nu doar pe tablele de piatră care au fost date prin Moise la Muntele Sinai și care au devenit parte din Biblia scrisă, ci El a scris Legea Lui în inimile făpturilor Sale. Asta înseamnă că fiecare ființă omească are un simțământ interior cu privire la bine și rău. Exprimat în termeni simpli, Dumnezeu a revelat Legea Lui într-un loc unde nimeni nu poate să o evite – nu într-o carte ascunsă undeva pe raftul din spate al unei biblioteci sau într-o zonă izolată din munți, ci în inimile noastre. Când Biblia vorbește despre inimă în acest context, este evident că ea se referă la ideea conștiinței. Conștiința aduce mărturie față de revelarea Legii lui Dumnezeu în inimile noastre. Așadar, indiferent dacă ne place sau nu, sau dacă vrem să recunoaștem sau nu, noi nu putem schimba realitatea faptului că avem o anumită înțelegere cu privire la ce este bine și ce este rău.

Filozoful german Immanuel Kant a încercat să demonstreze acest simțământ interior al binelui și răului fără a face apel la Biblie sau la religie. El a făcut apel la conștiința omului și la universalitatea a ceea ce el a denumit „imperativul categoric”, un simțământ universal al obligațiilor, pe care fiecare creatură morală îl are.

Noi toți știm că avem obligații morale pe care nu le-am împlinit. Am văzut acest adevăr demonstrat în propria viață. Când eram copil, în decursul celui de-al doilea război mondial, tatăl meu a fost plecat la război în aviația armatei Statelor Unite. Eu și mama aveam să ascultăm zilnic buletinele de știri de la prânz și de la 6 seara, și adeseori uram acele momente ale zilei, pentru că în fiecare buletin de știri exista un raport al victimelor războiului. Raportul de la radio ne amintea de situația vulnerabilă în care tatăl meu se afla. Chiar dacă eram doar un băiețuș, înțelegeam câtuși de puțin faptul că tatăl meu putea să nu se mai întoarcă viu de pe câmpul de bătălie.

Datorită acelei temeri, al doilea război mondial m-a determinat să urăsc întreg conceptul de luptă. Cândva, în decursul războiului, m-am dus la mama mea cu hotărâre și i-am spus că voiam să le scriu o scrisoare lui Adolf Hitler, lui Benito Mussolini, lui Iosif Stalin, lui Franklin Delano Roosevelt și lui Winston Churchill, prin care să le cer să înceteze războiul, pentru ca tacticul meu să se întoarcă acasă. Îmi era clar că ceea ce ei făceau era greșit. Mama mea m-a asigurat că ideea pe care o aveam era una bună, dar mi-a spus în același timp că nu va avea succes. Am întrebat-o atunci: „Dar de ce e nevoie să se rănească și să se ucidă unii pe alții? Ce este bun în toate acestea?” Eram un naiv. Nu înțelegeam geopolitica și nici cauzele conflictelor internaționale. Eram un naiv altruist. Pur și simplu nu puteam să înțeleg

de ce ființele omenеști nu găseau nicio altă posibilitate de a-și rezolva diferențele de păreri și preferințe decât folosindu-se de violență. Când am mai crescut un pic, ajungând aproape de vârsta de 10 ani, i-am auzit pe băieții mai mari de la farmacie vorbind despre aventurile sexuale cu prietenele lor, și cred că acela a fost cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată. Nu puteam să cred că acei băieți erau interesați de acele subiecte, pentru că pe mine nu mă interesau deloc la acea vârstă. M-am hotărât ca, atunci când aveam să ajung la 14 ani, n-o să fiu deloc interesat de acele lucruri. Era clar că, la 10 ani, nu înțelegeam nimic despre adolescență și pubertate.

Totuși, pe măsură ce am crescut, am început să mă implic în lupte cu alți băieți. Astfel, am început să folosesc violența ca pe un mijloc de a rezolva diferențele – exact așa cum făceau Hitler, Stalin și ceilalți. Când am mai crescut un pic, am trecut și prin experiența ispitei poftelor. Drept rezultat, am început să experimentez o criză de identitate cauzată de primele mele implicări în anumite activități păcătoase. Nu mă simțeam deloc confortabil. Eram rușinat de mine însumi. Eram dezamăgit de mine. Datorită acelei rușini, comportamentul meu s-a schimbat. Și nu doar atât, ci etica mea, așteptările mele morale, nu doar din partea altor oameni, ci din partea mea, s-au schimbat și ele. Mi-am ajustat ștacheta idealurilor ceva mai jos. La fel am făcut și cu regulile de comportament și cu moralitatea mea. De ce? Am făcut asta ca să pot avea un standard moral care să îmi fie la îndemână, unul în fața căruia conștiința mea să stea liniștită, și care să mă lase cu un simțământ bun privitor la mine, ca să nu mă mai simt o ființă ticăloasă. În esență, trăiam negând vinovăția mea. Sunt convins că mulți oameni, dacă nu chiar toți, trec printr-un proces asemănător de respingere a ideii de vinovăție.

Nu Scriptura, ci Walt Disney a fost acela care a venit cu sloganul: „Conștiința să-ți fie călăuză”. Această expresie a fost rostită de Jiminy Cricket în clasicul desen animat *Pinocchio*. Am putea să denumim ideea care stă în spatele acestui slogan drept „teologia Jiminy Cricket”. Există un simțământ foarte real potrivit căruia trebuie să acționăm cu atenție în direcția pe care ne-o dă această voce interioară a lui Dumnezeu, pe care noi o denumim „conștiință”. Totuși, trebuie să ținem minte că, în ceea ce ne privește, pentru a fi înțelepți în a urma impulsurile conștiinței, trebuie mai întâi să ne asigurăm de faptul că conștiințele noastre sunt informate de Cuvântul lui Dumnezeu.

Thomas Aquinas a descris cândva conștiința omenească drept vocea interioară care fie ne acuză, fiecare ne scuză pentru comportamentul nostru. Există momente când păcătuim și simțim mustrarea conștiinței, iar Duhul Sfânt lucrează în conștiințele noastre pentru a ne face sensibili față de nelegiuirile noastre împotriva lui Dumnezeu, și astfel conștiința face ceea ce Dumnezeu a rânduit ca ea să facă. Totuși, așa cum am văzut în capitolul anterior, conștiința poate fi redusă la tăcere. Ea poate deveni imună față de acuzele care vin din partea Legii lui Dumnezeu. Aceasta este judecata pe care Dumnezeu a rostit-o față de poporul Israel când a spus prin profetul Ieremia: „tu ți-ai păstrat fruntea de curvă”.

JUSTIFICAREA COMPORTAMENTULUI NOSTRU

Dacă respingerea vinovăției noastre înaintea lui Dumnezeu nu funcționează, în general următoarea etapă este ca omul să încerce să-și justifice comportamentul. Ne implicăm astfel într-un fel de încercare de a ne justifica, de a aduce argumente în

apărarea comportamentului despre care știm că este greșit. Prin aceste justificări, căutăm să venim cu o scuză pentru comportamentul nostru imoral.

Aceste scuze pot fi convingătoare, și pot fi foarte eficiente atunci când avem de-a face cu prietenii noștri și cu cei care ne sunt dragi. Ele pot funcționa chiar la tribunal. Totuși, Dumnezeu ne spune că Legea Lui cheamă orice ființă omenească la a da socoteală, și că „orice gură [este] astupată” (Romani 3:19). Ce înseamnă acest lucru? Scriptura descrie uniform situația judecății finale, când Dumnezeu aduce toate ființele omenești înaintea judecății Sale, și tot ce se aude atunci este o tăcere mormântală. În tribunalele omenești, noi auzim adeseori strigătul judecătorului: „Liniște!” Atunci când judecătorul intră în sala de tribunal, toți păstrăm un moment de tăcere, dar când încep pledoariile avocaților, liniștea încetează. Totuși, Scripturile spun că tăcerea de la judecata finală nu va fi întreruptă de nimic. Orice gură va fi amuțită, pentru că nu vor exista scuze, nimeni nu va putea respinge acuzațiile și nu vor exista alibiuri sau proteste cu pretenția de nevinovăție. Pavel ne spune că noi suntem fără scuză atunci când încalcăm Legea lui Dumnezeu (Romani 1:20). În tribunalul lui Dumnezeu, noi suntem vinovați, și nimic din ceea ce am putea să spunem nu va schimba această situație. Este absolut inutil ca vreo ființă omenească să încerce să se justifice înaintea lui Dumnezeu.

Asemenea respingerii complete a vinovăției, justificarea acesteia are ca scop stingerea vocii conștiinței. Unul dintre motivele pentru care facem acest lucru ține de faptul că sentimentele de vinovăție sunt dureroase. Eu cred că există o asemănare între durerea fizică și cea psihologică, și aici mă refer la durerea psihologică asociată sentimentului de vinovăție. Oridecâteori un

om experimentează o durere mare, el devine alarmat. Se simte deranjat de aceea durere și caută o modalitate imediată de a scăpa de ea. El poate lua medicamente analgezice pentru a scăpa de sentimentul deranjant. Totuși, din punct de vedere fizic, durerea este o realitate extrem de importantă, întrucât ea ne semnalează că în organism este ceva greșit și, dacă încercăm să ignorăm durerea, putem să ignorăm astfel o boală care ne va pune viața în pericol. Chiar dacă nu mai suferim de chinul durerii, putem să ne îndreptăm totuși către o boală mortală.

În mod asemănător, durerea care provine din sentimentele de vinovăție este modalitatea lui Dumnezeu de a trimite sunetul de alarmă către sufletele noastre, care ne vorbește și ne spune că ceva este greșit acolo, și că trebuie rezolvat. Totuși, ceea ce noi facem este să încercăm să fugim de acea durere prin a o nega sau a o scuza mai degrabă decât să înțelegem că sentimentele de vinovăție pot și adesea au o importanță terapeutică și răscum-părătoare pentru viețile noastre.

A CONTA PE PLATĂ SAU PE INDULGENȚĂ

Anumiți oameni nu se mai deranjează să respingă sau să-și justifice vinovăția. Ei presupun pur și simplu că vor veni înaintea lui Dumnezeu, că își vor recunoaște nelegiuirile, după care vor plăti pedeapsa. Ei ratează să facă deosebirea între Legea lui Dumnezeu și legea omenească. Legea omenească conține prevederi care oferă oamenilor posibilitatea să compenseze infracțiunile lor prin restituire, reparație, pedeapsă și așa mai departe. Dar cum vom compensa noi o infracțiune săvârșită împotriva lui Dumnezeu? Cât timp ar trebui să petrecem pentru a îndrepta răul făcut, pentru a ispăși ofensele săvârșite împotriva unei Ființe infinit de

sfântă? În ceea ce privește dreptatea biblică, păcatele noastre săvârșite împotriva lui Dumnezeu sunt infinit de ticăloase. Asta înseamnă că suntem incapabili să le compensăm, oricât de mult timp ni s-ar oferi. Nu există nimic din ce putem face ca să compensăm cu ceva eșecurile noastre. Iată de ce Isus a folosit metafora datornicului care nu-și poate plăti datoriile, atunci când a vorbit despre iertare (Matei 18:25).

Majoritatea oamenilor înțeleg că datoria morală pe care o au față de Dumnezeu este atât de uriașă, încât nu poate fi plătită niciodată. De aceea, ei își spun ceva de genul: „Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei. El este un Dumnezeu al îndurării. El nu va cere niciodată plată pentru păcatele noastre”. Acești oameni speră împotriva oricărei nădejdi că Dumnezeu Își va ajusta standardele pentru a-i întâlni acolo unde se găesc ei, și că El va acorda rasei omenesti o indulgență plenară, spunând: „Asta este. Nu îți voi cere să răspunzi personal pentru vinovăția ta”. Multe milioane de oameni se bazează pe această gândire. În calitate de teolog, acest lucru mă îngrozește, pentru că Isus, care a arătat lumii mai mult decât orice altă persoană care a trăit vreodată care sunt adâncimile și bogățiile dragostei, îndurării și harului lui Dumnezeu, este același Isus care a predicat în mod repetat că va exista o judecată finală, și că la acea judecată vom da socoteală pentru fiecare cuvânt nefolositor pe care l-am folosit.

Așa cum am văzut, noi avem o vinovăție reală înaintea lui Dumnezeu. Este important să înțelegem că nu putem face nimic – nici să respingem vinovăția noastră, nici să o justificăm, nici să plătim pentru ea, și nici să presupunem că Dumnezeu o va șterge pur și simplu – nu putem face nimic pentru a șterge vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu.

Cândva, pe când eram în liceu, m-am implicat într-o bătaie cu un alt elev, unul înalt de 2 m, și n-am fost niciodată atât de fericit să-l văd pe director venind și întrerupând lupta, salvându-mă în acest fel. Totuși, directorul nu era deloc fericit în legătură cu incidentul acesta și, ca rezultat al faptului că am încălcat regulile școlii, am fost suspendat pentru trei zile. În acea perioadă, pedeapsa era una foarte gravă, pentru că era concurență mare la admiterea la facultate și, dacă aveai astfel de pedepse înscrise în foaia matricolă, nu erai un candidat bun. Din fericire, după ce am trecut de cele trei zile de suspendare, inspectorul școlar al zonei a cerut ca această pedeapsă să-mi fie ștearsă din foaia matricolă. Acela a fost un act al îndurării și harului din partea inspectorului școlar, iar acest gest m-a ajutat enorm atunci când am candidat pentru admiterea la facultate. Chiar și acum apreciez acel gest.

Totuși, ștergerea acelei mențiuni din foaia mea matricolă nu însemna că vinovăția mea fusese ștearsă. Mă implicasem în acea bătaie, așa că acel gest a rămas parte din așa-numita foaie matricolă a vieții mele. Am încălcat regula și am plătit prețul, dar vinovăția mea n-a fost ștearsă din realitate. În același fel, noi putem încerca, prin multe acte de căință, să compensăm încălcările Legii lui Dumnezeu. Totuși, vinovăția rămâne întotdeauna asupra noastră.

Așadar, atunci când pun întrebarea – „Ce faci cu vinovăția ta?”, mă refer la felul în care trăiești având conștiința vinovăției. Cum trăim noi având acea cunoștință interioară asupra lucrurilor pe care le-am făcut și asupra a cine suntem noi cu adevărat? În mod obiectiv, noi suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu, și trebuie să tratăm acea vinovăție într-un fel sau altul.

Vestea bună este că Dumnezeu ne-a oferit o modalitate de a scăpa de vinovăția noastră. În fapt, am putea spune că întreg mesajul credinței creștine este o proclamare a soluției lui Dumnezeu la problema pe care noi nu o putem rezolva prin puterile noastre. El a furnizat o cale de a trata realitatea vinovăției, și El face acest lucru pe baza iertării reale, care este cea mai eliberatoare și vindecătoare experiență a sufletului omenesc. Aceasta este vestea bună a mesajului creștin. În capitolul următor, ne vom apropia mai mult de această veste bună.

Capitolul 3

VINDECAREA - IERTAREA

În primul an al carierei mele de profesor, când am predat la facultate, o profesoară a dorit la un moment dat să vorbească cu mine. Nu știam dacă dorește să vorbească despre o problemă academică, una personală sau altceva, dar când a intrat în biroul meu, mi-a fost clar că era o persoană ce trecea printr-o furtună sufletească. În fapt, era atât de supărată, încât abia de putea vorbi. Am întrebat-o care era problema ei, după care și-a prezentat povestea.

Se logodise și data nunții se apropia rapid. Era foarte fericită la gândul căsătoriei, dar era devastată de sentimentele de vinovăție, datorită relației pe care o avea cu logodnicul ei. Se simțea în felul acesta pentru că cei doi se implicaseră în relații sexuale înainte de căsătorie. Țineți minte, acest lucru avea loc înainte de revoluția sexuală, înainte de acea perioadă din societatea occidentală când relațiile sexuale premaritale au devenit dintr-o dată acceptabile social și chiar s-au transformat într-un fel de motiv de laudă printre tineri. Această femeie nu fusese influențată de acea transformare socială, și era profund îngrijorată de acțiunile ei.

Am întrebat-o ce a făcut cu sentimentele ei de vinovăție. Mi-a spus că a stat de vorbă cu capelanul campusului, i-a povestit prin ce trecuse și i-a spus că se simțea vinovată. Capelanul a tratat-o cu multă blândețe pastorală, și a întrebat-o: „Îl iubești pe acest bărbat?” Răspunsul ei a fost unul pozitiv. El a întrebat-o apoi: „Ai de gând să te căsătorești cu el?”, la care ea a răspuns că ei erau deja logodiți. În final, el i-a spus: „Ei bine, ceea ce faci este perfect normal”, iar capelanul a citat apoi datele statistice și studiile care indicau faptul că, din punct de vedere numeric, acest fel de comportament era considerat normal.

El a continuat spunând că ea se simțea atât de vinovată pentru că era victima unei societăți prea pudice. I-a spus că ea trăia consecințele epocilor puritane și victoriene, care au încorsetat conștiința Americii într-un standard prea strict. Capelanul i-a spus acestei tinere femei că trebuia să constate că era adult și că, prin faptele ei, își exprima în mod responsabil atitudinea de pregătire pentru căsătorie. Având relații sexuale, spunea capelanul, ea și logodnicul ei descopereau dacă erau compatibili din punct de vedere fizic. În esență, ceea ce capelanul i-a spus era că ea avea nevoie să crească un pic și să aibă o perspectivă matură asupra comportamentului ei, înțelegând că sentimentele ei de vinovăție îi fuseseră impuse de mediul și societatea în care trăia.

După ce mi-a povestit prin ce trecea, am întrebat-o ce s-a petrecut după această conversație. Femeia se simțea încă vinovată. În acel moment, am spus ceva de genul: „Ei bine, poate că motivul pentru care te simți vinovată este că ești vinovată. Tu înțelegi clar că legea care interzice relațiile sexuale înainte de căsătorie n-a fost adoptată pentru prima dată de puritani după cum nici puritatea sexuală n-a fost inventată de regina Victoria.

Dumnezeu a poruncit să te înfrânezi de la această activitate până în clipa când intri în legământul sacru al căsătoriei. Ai încălcat Legea lui Dumnezeu.”

Am continuat spunându-i că știu de faptul că studiile lui Alfred Kinsey și ale altora au concluzionat că milioane de oameni au încălcat acea lege, dar am asigurat-o că faptul că mulțimi de oameni au încălcat legea nu anulează acea lege. Legea este bazată în ultimă instanță pe caracterul personal al lui Dumnezeu. I-am spus că știu că părinții spun adesea – și poate că și părinții ei i-au spus – să nu se implice în relații sexuale în afara căsătoriei, datorită riscurilor de a contacta boli de natură sexuală, de a avea o sarcină nedorită sau ca nu cumva să sufere de pe urma ostracizării sociale – toate acele etichete pe care societatea noastră le pune cu ani în urmă pe cei ce făceau așa ceva. Totuși, pe fond, motivul pentru care trebuie să ascuți de legea care interzice relațiile sexuale în afara căsătoriei nu ține doar de a scăpa de niște consecințe dureroase în această lume, ci ține mai degrabă de nevoia de a nu ofensa sfințenia lui Dumnezeu.

LEGEA LUI DUMNEZEU ESTE ÎNCĂ ÎN VIGOARE

La momentul când vorbeam cu această femeie, normele culturale erau în general împotriva relațiilor sexuale în afara căsătoriei. Astăzi, situația tinerilor este cu mult mai gravă. Sunt conștient de forța hormonilor și de puterea cu care societatea bombardează simțurile noastre cu ispite de natură erotică și cu stimuli de acest fel. Cred că generația actuală de tineri se confruntă cu cea mai mare provocare în a-și menține castitatea prin comparație cu oricare altă generație din istoria Americii. Ei trăiesc într-o societate care aplaudă comportamentul sexual ilicit

și sunt stimulați sexual prin fiecare film pe care îl văd, prin fiecare carte pe care o citesc și prin fiecare melodie pe care o ascultă. Trebuie să facem un pas înapoi, să fim răbdători și să înțelegem gravitatea ispitei care vine peste tinerii de astăzi. Totuși, deși acești factori pot reprezenta circumstanțe atenuante înaintea lui Dumnezeu, niciunul dintre ei nu are, individual sau colectiv, forța de a anula sau de a abroga Legea lui Dumnezeu. Nu Asociația Psihiatrilor din America este cea care face regulile în ce privește puritatea sexuală. Creatorul bărbatului și femeii a stabilit standardele Sale prin Legea Lui, iar El a făcut din fidelitatea sexuală una dintre Cele 10 Porunci ale Sale.

Cu mulți ani în urmă, în timp ce făceam o cercetare în domeniul apologeticii, citeam scrierile apologetilor din primul și al doilea secol, oameni precum Iustin Martirul și alții. Una dintre metodele pe care ei le foloseau atunci când se adresau oficialilor din Imperiul Roman susținând adevărurile creștinismului era apelul la comportamentul sexual al creștinilor. În imperiul din acea vreme, exprimarea sexuală neîngrădită era ceva larg răspândit. Apologeții creștini îi invitau pe oficialii romani să le examineze familiile și comunitățile, promițând că aceștia vor putea descoperi astfel în familiile creștine o dedicare extraordinară față de puritatea sexuală. Ca apologet care slujește în secolul XXI, nu m-aș gândi să invit la o astfel de cercetare a bisericii ca dovadă a creștinismului, pentru că noua moralitate a invadat comunitatea creștină aproape la fel de adânc pe cât a invadat societatea seculară.

În decursul primilor ani ai slujirii mele, unul dintre lucrurile pe care a trebuit să le rezolvăm în biserică a fost problema căsătoriilor care se destrămau. În consilierea maritală, pro-

blema numărul unu pe care o aveam era conflictul pe teme sexuale între soți. Îmi amintesc cum îi auzeam pe soți plângându-se că soțiile lor erau frigide sau lipsite de sensibilitate sexuală față de ei. În astfel de momente, încercam să-i întreb pe acei soți un lucru foarte specific: „Ai avut relații sexuale cu soția ta înainte de căsătoria voastră?” Nu îmi amintesc de câte ori le-am pus bărbaților căsătoriți acea întrebare, dar trebuie să vă spun că, de fiecare dată când am întrebat, răspunsul era afirmativ.

De asemenea, într-un astfel de moment, aveam să pun o a doua întrebare: „După aprecierea ta, era soția ta mult mai receptivă sexual față de tine înainte de căsătorie, sau după ce v-ați căsătorit?” Și, de fiecare dată când am pus acea întrebare, bărbații se uitau la mine de parcă le-aș fi citit gândurile. Toți aveau să răspundă: „Mai degrabă înainte să ne căsătorim”.

În acea clipă, aveam să le spun acelor bărbați faptul că ei aveau o perspectivă roză cu privire la vremurile din tinerețe, că memoria lor putea să nu fie foarte precisă, că gândeau în felul acesta datorită faptului că tocmai ce intraseră în această relație nouă, a faptului că fuseseră încântați să încalce un tabu al vremii, iar acele lucruri păreau să facă relațiile sexuale dinaintea căsniciei mult mai interesante. Totuși, dacă evaluarea lor era precisă și soțiile lor manifestau în realitate mai puțină sensibilitate fizică față de ei după nuntă, putea fi posibil ca soțiile lor să fi intrat în relații de căsnicie cu o vinovăție netratată. Probabil că, în profunzimea inimilor lor, aceste femei se răzbuiau acum pe soții lor pentru că aceștia le forțaseră să-și compromită integritatea. Poate că forța vinovăției le paraliza, făcând imposibil ca ele să se simtă libere în exprimarea lor trupească. Esența este aceasta – în acele experiențe de consiliere, nu exista niciun fel de îndoială legată de faptul că, în mod repetat, aveam de-a

face cu o paralizie care era înrădăcinată într-o vinovăție nere-zolvată.

PUTEREA IERTĂRII

Cu ani în urmă, am predicat o serie de mesaje pe tema relațiilor sexuale și a femeilor creștine necăsătorite. În cadrul acestora, am vorbit de câteva ori pe tema purității sexuale pentru femei. Seria acestor predici a fost înregistrată și distribuită, și s-a dovedit a fi una dintre cele mai populare serii de predici pe care le-am avut vreodată. Am primit literalmente sute de scrisori din partea oamenilor. Unii erau foarte critici, întrebându-mă cine mă credeam eu să predic o perspectivă etică atât de demodată pentru această vreme. Totuși, majoritatea scrisorilor veneau de la oameni pentru care predicile atinseseră un punct foarte vulnerabil din viețile lor. În această serie, am spus că, înaintea lui Dumnezeu, un bărbat sau o femeie care a încălcat Legea lui Dumnezeu în privința purității sexuale poate să devină din nou virgină. Aceasta este gloria Evangheliei. Isus a putut merge la Maria Magdalena, care era o prostituată, a putut să o curețe și să-i redea puritatea, virginitatea și feminitatea. Aceasta este puterea iertării, căci ceea ce se petrece în iertare, potrivit Scripturilor, este o înnoire.

Eu am avut parte de o experiență vie în această privință, și asta devreme în lucrarea mea. Eram slujitor într-o biserică, și la biserică s-au organizat mai multe slujbe de predicare. Mi-am luat fiica, în vârstă de șapte sau opt ani la acel moment, am mers cu ea la biserică într-o seară în decursul acelor slujbe, dar am lăsat-o la centrul de îngrijire pentru copii al bisericii, întrucât slujba era doar pentru adulți. Predicatorul invitat în acea seară

a vorbit despre crucea lui Hristos, și la sfârșit a făcut o invitație congregației, îndemnând pe oricine dorea să devină creștin să vină în față. Întrucât stăteam în spatele predicatorului, pe scenă, am văzut dintr-odată cum o mulțime de oameni a venit în față, către amvon. Spre șocul meu total, mi-am văzut fiica venind în față. N-aveam nicio idee ce anume intenționa ea și cum ajunsese în clădirea bisericii. Primul meu gând era că n-aș fi vrut să o vad venind în față ca răspuns la un apel emoțional, devreme ce ea nu era încă gata să trateze cu seriozitate standardul creștinismului. Cum s-ar spune, chiar dacă îmi vedeam propria fiică venind în față pentru a arăta că vrea să creadă în Hristos, eu făceam pe împotrivorul. Cu adevărat mă îngrijora acel lucru. M-am temut ca nu cumva ea să fie prea tânără și să nu știe conștientizeze însemnătatea aceluia gest.

După slujbă, când eram în drum spre casă, am întrebat-o: „Ei bine, draga mea, de ce ai făcut acel lucru?” Ea a răspuns: „Tati, nu puteam să *nu* fac asta. La început m-am gândit că și eu m-aș fi simțit ciudat să merg în față, dar pur și simplu nu puteam sta așezată pe acel scaun. Trebuia să mă ridic și să merg în față”. Am întrebat-o apoi: „Bine, dar cum te simți acum?” Ea a spus: „Mă simt curată. Mă simt ca și cum aș fi fost spălată, mă simt proaspătă ca un bebeluș”. După ce am auzit acel lucru, mi-am spus în gândul meu: „Am gândit nebunește”. Din acea clipă și până astăzi, fiica mea a rămas o creștină dedicată. De mic copil, ea a experimentat puterea vindecătoare și înnoitoare a iertării.

În esență, ceea ce i-am mărturisit acelei femei tinere care a venit la mine pentru consiliere a fost puterea iertării. Eu i-am spus: „Mi-ai povestit ce-ai făcut. Răspunsul lui Dumnezeu nu este să îți pictezi pe haină un „C” mare și să umbli prin comuni-

tate rușinată și zdrobită, asemenea femeii pe care fariseii o prinseseră în curvie. Răspunsul față de vinovăție este întotdeauna iertarea. Singurul lucru pe care îl cunosc că poate să vindece vinovăția reală este iertarea reală”. Și am continuat: „Tu ți-ai mărturisit păcatul față de mine, și acest lucru este bun. Eu pot să-ți spun, „Dumnezeu să te binecuvânteze”, dar ai nevoie să faci un lucru înaintea Lui: să îți pleci genunchii și să-I spui lui Dumnezeu ceea ce ai făcut. Spune-I că îți pare rău și că vrei să te ierte și să te curețe”.

Acea femeie a plecat din biroul meu ținând de bucurie. Asemenea creștinului din narațiunea lui John Bunyan, *Călătoria Creștinului*, povara nelegiurii a căzut de pe spatele ei, întrucât, rugându-se lui Dumnezeu și mărturisindu-și păcatul, ea a experimentat iertarea lui Hristos, nu doar într-un mod simbolic, ci într-unul real. Într-un sens foarte real, această femeie s-a întors acasă virgină. Cred că în acel moment au fost rezolvate multe probleme viitoare cu soțul ei.

IERTAREA ȘI SENTIMENTUL DE VINOVĂȚIE

În primul capitol, m-am străduit să prezint faptul că există o diferență importantă între vinovăție și sentimentul de vinovăție. Deosebirea stă în faptul că unul este obiectiv, pe când celălalt este subiectiv. Vinovăția este obiectivă, fiind determinată de o analiză reală legată de ceea ce o persoană anume a făcut cu privire la lege. Atunci când încalcă o lege, omul se alege cu vinovăție. Acest lucru este aplicabil și în relație cu Legea lui Dumnezeu. Oricecâteori noi încalcăm Legea dată de Dumnezeu, atragem asupra noastră o vinovăție obiectivă. Noi putem nega faptul că vinovăția există. Putem căuta scuze pentru ea sau să o tratăm

în multe alte feluri, așa cum am discutat în capitolul anterior. Totuși, realitatea este că suntem vinovați.

Prin contrast, sentimentul de vinovăție poate să corespundă în mod proporțional vinovăției obiective a cuiva, sau poate să nu corespundă acestuia. În fapt, în majoritatea cazurilor, dacă nu chiar în toate, sentimentul de vinovăție *nu corespunde* în mod proporțional vinovăției. Oricât de dureroase ar putea fi sentimentele de vinovăție – și noi toți am trecut prin rigourile sentimentelor de vinovăție care nu ne dau pace – nu cred că vreunul dintre noi am experimentat vreodată sentimente de vinovăție care să fie direct proporționale cu vinovăția reală pe care o avem înaintea lui Dumnezeu. Eu cred că una dintre marile îndurări ale lui Dumnezeu este că El ne protejează ca să nu simțim greutatea deplină a vinovăției pe care ne-am atras-o noi înșine înaintea Lui.

La fel cum există aspecte obiective și aspecte subiective ale vinovăției, tot așa există aspecte obiective și aspecte subiective ale iertării. Înainte de toate, iertarea în sine este obiectivă. Singurul leac pentru vinovăția reală este iertare reală bazată pe pocăință și credință reale. Totuși, noi putem avea iertare reală și adevărată înaintea Lui, dar să nu ne simțim iertați. În mod asemănător, ne putem simți iertați, dar să nu fim cu adevărat iertați. Acest lucru face ca subiectul iertării să fie foarte dificil.

Noi avem tendința să ne punem încredere în sentimentele noastre, crezând că ele ne pot spune care este starea noastră înaintea lui Dumnezeu. Cineva mi-a povestit recent despre o prietenă a ei care își trăiește viața creștină pe baza unor astfel de experiențe. Eu cred că acest lucru este unul foarte periculos, pentru că este ca și cum ai spune: „Eu stabilesc ce este adevărat

pe baza sentimentelor mele subiective”. Ar fi mult mai de preferat ca prietena ei să încerce să-și trăiască viața creștină pe baza Scripturii, întrucât Scriptura conține adevăruri obiective care trec dincolo de percepția imediată a vreunei persoane.

MĂRTURISIREA ADUCE IERTARE

În esență, singura sursă a iertării reale este Dumnezeu. El este gata să ierte. În fapt, una dintre puținele promisiuni absolute pe care Dumnezeu ni le face este că, dacă noi ne mărturisim păcatele înaintea Lui, El este gata cu toată seriozitatea și oferă toată garanția iertării acelor păcate (1 Ioan 1:9).

Cu mulți ani în urmă am mers în vizită la păstorul meu pentru a-i povesti despre o luptă pe care o duceam cu vinovăția. După ce i-am relatat problema mea, el mi-a deschis Biblia la 1 Ioan 1:8 și mi-a cerut să citesc acest verset cu voce tare. El spune: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi”. În acest verset, apostolul Ioan analizează scenariul pe care l-am discutat anterior, scenariu în care cineva care are o vinovăție reală încearcă să găsească scuze pentru ea sau să o respingă. Ioan spune că, dacă negăm existența vinovăției noastre, pur și simplu ne amăgim singuri. Noi toți păcătuim. De aceea, noi toții ne atragem vinovăție. Dacă refuzăm să acceptăm acest lucru, suntem implicați în ceea ce poate fi cel mai rău fel de amăgire, anume amăgirea de sine. Totuși, atunci când am citit acel verset, păstorul mi-a spus: „Aceasta nu este problema ta, pentru că tocmai ce mi-ai spus de ce ai venit aici. Tu ai venit aici pentru a-mi spune că ai o problemă cu păcatul”. Apoi mi-a cerut să citesc următorul verset: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe

de orice nelegiuire”. Când am terminat de citit, m-a întrebat: „Ți-ai mărturisit păcatul?” Răspunsul meu a fost: „Da, dar încă mă simt vinovat”. El a spus atunci: „Bine, cum ar fi să citești 1 Ioan 1:9?” L-am privit confuz și i-am spus: „Dar acesta este versetul pe care tocmai l-am citit”. El mi-a răspuns: „Știu asta, dar vreau să-l citești din nou”. Așa că am luat Biblia și am citit din nou: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”. Apoi l-am privit din nou pe păstor, și el m-a întrebat: „Așa, ce altă problemă ai?” I-am răspuns și mai confuz: „Bine, am citit acest verset, înțeleg ce vrea să spună, și mi-am mărturisit păcatul. Totuși, încă mă simt vinovat.” El a replicat: „Bine, de data aceasta aș vrea să citești 1 Ioan 1:9”. M-a făcut astfel să-l citesc din nou, și așa am ajuns să-l citesc de cinci sau șase ori. În final, mi-am dat seama ce voia să spună. El mi-a spus: „R.C., iată ce declară Cuvântul lui Dumnezeu: dacă **A** este adevărat, atunci **B** rezultă în mod obligatoriu. Dumnezeu a promis că, dacă tu îți mărturisești păcatele, El te va ierta de păcatele tale și te va curăța de nelegiuirea ta. Tu nu crezi că ai fost iertat pentru că nu te simți iertat. În ce ai încredere – în sentimentele tale, sau în adevărul lui Dumnezeu?” Am înțeles în final mesajul pe care el încerca să mă ajute să îl conștientizez.

PĂCATUL AROGANȚEI

Mi-am amintit de acea lecție la mulți ani după aceea, când eram păstor și am trecut printr-o experiență asemănătoare. A venit cândva o femeie la mine la fel cum eu mersesem la păstorul meu cu mulți ani în urmă, și mi-a spus că se simțea vinovată de un anumit păcat, și că era chinuită de o conștiință vinovată. Așadar, am făcut același lucru pe care păstorul meu îl făcuse cu

mine. Am pus-o să citească versetul din 1 Ioan 1:9. Ea l-a citit, după care a spus: „Bine, mi-am mărturisit păcatul și i-am cerut lui Dumnezeu să mă ierte de acest păcat de 1000 de ori, dar încă mă simt vinovată. Ce aș putea să fac?” I-am răspuns atunci: „Ei bine, aș vrea să faci altceva: cred că trebuie să te așezi pe genunchi și să îți ceri lui Dumnezeu să te ierte.”

Când femeia a auzit acele cuvinte, a devenit foarte frustrată. Ea mi-a spus atunci: „Se presupune că ești un teolog. Mă așteptam la ceva mai profund decât acest sfat. Deja ți-am spus că mi-am mărturisit acest păcat lui Dumnezeu și că I-am cerut de 1000 de ori să mă ierte”. Atunci i-am spus: „Nu îți cer să-ți mărturisești *acel* păcat lui Dumnezeu. Vreau să mărturisești un alt păcat”. Ea a întrebat atunci: „Despre ce păcat este vorba?” Răspunsul meu a fost: „Vreau să-ți mărturisești păcatul aroganței”. Acest lucru a iritat-o. Mi-a răspuns: „Aroganță? La ce te referi? Am crezut că sunt cea mai smerită femeie din lume. Mi-am lovit pieptul și mi-am plecat fața implorându-L pe Dumnezeu să mă ierte”. I-am spus atunci: „Spune Dumnezeu că, dacă îți mărturisești păcatele, El te va ierta?” Răspunsul ei a fost ferm afirmativ. „Așadar, de câte ori trebuie să-ți mărturisești păcatul înaintea lui Dumnezeu? Dacă ți-l mărturisești o singură dată și te pocăiești cu adevărat de el, ce spune Dumnezeu că va face?” Ea a răspuns atunci: „Îl va ierta”.

În momentul acela i-am spus: „Ție nu ți s-a părut suficient acest lucru. Tu te-ai dus la Dumnezeu a doua oară și ai spus: ‚Mai fă odată asta pentru mine. Nu cred cu adevărat în sinceritatea Ta. Nu cred cu adevărat, Dumnezeule, că Tu ești serios în ceea ce spui atunci când promiți că mă vei ierta’. Sau poate că te-ai gândit că iertarea fără plată a păcatelor, pe care o oferă Dumnezeu celui ce se pocăiește cu sinceritate, poate fi un lucru bun

pentru păcătoșii grosolani, dar nu pentru tine. Tu te gândeai în felul următor – ‚Nu poate fi atât de ușor. Alți oameni pot să se bucure de îndurare și har, dar eu am demnitate. Vreau să fac ceva care să contrabalanseze vinovăția mea’. Totuși, știi că lucrurile nu pot funcționa în felul acesta. Ai o datorie pe care nimic nu o poate plăti. Tot ce poți face este să strigi la Dumnezeu – ‚Doamne, ai milă de mine, păcătoasa’ - și să Îl crezi pe Dumnezeu pe cuvânt. Nu trebuie să trăiești pe baza sentimentelor tale, ci pe baza adevărului Lui. Sentimentele tale sunt efemere și subiective. Cuvântul Lui este obiectiv. El este adevărat. Dacă Dumnezeu spune, ‚te iert’, atunci ești iertată indiferent cum te simți, iar a refuza acea iertare este un act de aroganță.’”

Ei bine, când ea s-a calmat și a ascultat acea explicație, a conștientizat ceea ce voiam eu să spun. A replicat în final: ‚Acum înțeleg. N-am fost gata să mă iert pe mine și să cred Cuvântul lui Dumnezeu pentru că sentimentele mele m-au împiedicat să fac asta.’”

ACUZAȚIILE DIAVOLULUI

Dar eu am suspectat că exista un alt aspect al problemei pe care ea trebuia să îl cunoască, așa că am întrebat-o: ‚Crezi în existența Satanei?’ Știu că noi trăim într-o vreme și într-o societate care a îmbrățișat aproape în totalitate o perspectivă seculară asupra vieții. În această societate nu există loc pentru ființe supranaturale, dar Scriptura vorbește cu seriozitate despre Satana. Imaginea pe care Satana o are în Noul Testament este aceea a unui leu răcnind, care umblă înapoi și încolo, căutând pe cine să devoreze (1 Petru 5:8). Simbolistica tipică din Biblie a unui leu este aceea a unei fiare feroce a cărei putere depășește cu mult puterea omului.

Creștinii au tendința de a-și imagina că lucrarea Satanei în viețile lor este concentrată în primul rând pe ispitire, pentru că îl întâlnim pe Satana pentru prima dată sub forma unui șarpe în grădina Edenului, aducând ispita înaintea Evei (Geneza 3). Îl vedem din nou când Hristos trece prin perioada Sa de testare de 40 de zile în pustie, când Satana apare înaintea Lui și caută să Îl seducă prin ispite (Matei 4). Totuși, trebuie să înțelegem că, chiar dacă Satana îi ispitește într-adevăr pe creștini, principala lui lucrare în viețile credincioșilor este aceea de acuzare. Acesta este unealta lui favorită. Însăși numele lui este acela de „acuzator”.

Creștini fiind, noi știm că singura cale prin care putem sta în picioare înaintea lui Dumnezeu constă din a ne baza pe harul Lui și pe lucrarea completă a lui Hristos, prin a ne găsi siguranța în cuvântul de iertare din partea lui Dumnezeu. Dar Satana vine la credincioși la fel cum a venit la Iosua, marele preot, în cartea Zaharia (3:1-5), atrăgând atenția asupra hainelor noastre murdare și acuzându-ne de păcatele noastre. De ce face el asta? De ce ar investi Satana atât de mult timp și energie să acuze oameni care au fost iertați de păcatele lor? Fiind vrăjmașul din vechime al lui Dumnezeu și al bisericii Sale, Satana încearcă să ne paralizeze, să ne fure libertatea, să ia de la noi bucuria și fericirea dată de harul fără plată al lui Dumnezeu.

CONVINGERE SAU ACUZARE?

Dificultatea stă în faptul că Dumnezeu Duhul Sfânt ne convinge de păcat, în timp ce Satana ne acuză de păcat. Același păcat poate produce deopotrivă convingere și acuzare. De aceea, cum putem cunoaște când suntem necăjiți și tulburați de sentimentele de

vinovăție, și dacă autorul acelei tulburări este Duhul lui Dumnezeu sau vrăjmașul?

Iată o modalitate de a descoperi care este situația reală: atunci când Duhul Sfânt ne convinge de păcat, El face acest lucru pentru a ne conduce la pocăință și, în ultimă instanță, la împăcarea cu Dumnezeu, la iertare, la vindecare și curățire. Cu alte cuvinte, când Duhul lui Dumnezeu ne convinge de păcat, scopul și motivația Lui sunt cu totul răscumpărătoare. Când Satana ne acuză, probabil de același păcat, scopul lui este să ne distrugă. Iată de ce Pavel spune: „Cine va ridica păra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi?” (Romani 8:33-34a). Apoi el devine tot mai convingător, spunând:

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat”. Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (v. 35-39)

Așadar, modalitatea de a-l reduce la tăcere pe acuzator este să ne mărturisim păcatele înaintea lui Dumnezeu și să credem Cuvântul lui Dumnezeu. Când Isus a avut de-a face cu ispita, El l-a alungat pe Satana respingând avansurile acestuia prin adevărul lui Dumnezeu. Biblia spune: „Împotriviți-vă diavolului, și

el va fugi de la voi” (Iacov 4:7b). Puterea de a ne împotrivi stă în adevărul lui Dumnezeu. Cum putem să ne împotrivism mai bine acuzației unei conștiințe vinovate decât să-i spunem Satanei: „Am mărturisit acel păcat lui Dumnezeu și El m-a iertat”? Dacă ne împotrivism lui în felul acesta, vom vedea leul fugind cu coada între picioare.

Da, există o linie foarte fină de demarcație între convingere și acuzație, și pentru a deosebi această diferență avem nevoie de înțelepciune, perseverență și saturare în Cuvântul lui Dumnezeu.

Când vine vorba de vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu, trebuie să spunem asemenea lui David: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?” (Psalmul 130:3). Eu nu pot sta în picioare, și nici tu. Singurul sprijin pe care îl avem pentru a sta în prezența lui Dumnezeu, noi, păcătoși care am încălcat Legea Lui, ține de iertarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o prin Isus Hristos. Avem nevoie de iertare reală. Dacă sentimentele de vinovăție vin alături de ea, acesta este un bonus, dar nu putem trăi pe baza sentimentelor. Evanghelia nu tratează spiritualitatea senzorială, ci încrederea în adevărul obiectiv al lui Dumnezeu.

Totuși, acea iertare reală necesită pocăință și credință reală, și fără acestea nu există iertare reală pentru vinovăția noastră reală înaintea lui Dumnezeu. Vinovăția noastră ar trebui să ne conducă să căutăm calea iertării și împăcării pe care Dumnezeu a oferit-o poporului Său. Ar trebui să ne conducă la cruce, unde Hristos a plătit prețul nelegiuirilor noastre.

Adevărul simplu este că, dacă Dumnezeu ne iartă, suntem iertați. Acesta este un lucru obiectiv. Poate că prietenii noștri nu

ne vor ierta. La fel, poate că soțul sau soția nu ne vor ierta. Poate că societatea nu ne va ierta. Poate că guvernul nu ne va ierta. Totuși, dacă Dumnezeu ne iartă, suntem iertați. Asta nu înseamnă că n-am fost niciodată vinovați. Nu poate exista iertare fără vinovăție reală. Iertarea ne eliberează de pedeapsa pe care o merităm pe drept din cauza vinovăției noastre. Prin iertare, putem fi restaurați într-o relație sănătoasă și iubitoare cu Dumnezeu.

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul este fondatorul și președintele Ligonier Ministries, o organizație internațională dedicată educației creștine și ucenicizării, situată în Orlando, Florida. De asemenea, el este și co-pastor al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, rector al Reformation Bible College și editor șef al revistei *Tabletalk*. Predicile sale pot fi auzite peste tot în lume prin intermediul programului de radio zilnic intitulat *Renewing Your Mind*.

În decursul carierei sale academice deosebite, Dr. Sproul a ajutat la instruirea bărbaților pentru lucrarea pastorală în calitate de profesor la diferite seminarii teologice.

El este autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God*, *Chosen by God*, *The Invisible Hand*, *Faith Alone*, *Everyone's a Theologian*, *Truths We Confess*, *The Truth of The Cross* și *The Prayer of the Lord*. De asemenea, el slujește ca editor general al *Reformation Study Bible* și a scris numeroase cărți pentru copii, printre care *The Knight's Map*.